

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΓΑΛΛΙΚΟΣ ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ.

PREMIER SOLEIL.

Jeunes tous deux, elle charmante,
Ils erraient aux bois en hiver ;
Sous sa voilette transparente
Luisaient ses yeux couleur de mer.

Dans la mousse et les feuilles sèches
Ils suivaient un étroit sentier
Et sur leurs fronts pleuvaient les flèches
D' un soleil déjà printanier.

Pas une pousse verte encore
N' apparaissait dans le fourré ;
Mais on voyait comme une aurore
D' avril dans le ciel bleu nacré.

L' oiseau pépant sur la branche
Les langueurs de l' air attiédi,
Le son des cloches du dimanche
Qu' apportait le vent du midi,

Tout ne formait qu' une harmonie...
Ils marchaient, et l' enivrement
De cette muscque infinie
En eux pénétrait lentement.

Soudain pâissante, alourdie,
Sa tête blonde s' inclina,
«Le soleil m' a presque étourdie,»
Fit-elle, et son corps frissonna.

Ses longs cils, comme une dentelle,
S' abaissèrent sur ses grands yeux.
«Ce n' est rien, poursuivons, dit-elle,
Je me sens forte, et je vais mieux...»

Sous la peau qui redevint rose
Le sang courut, son œil brilla,
Et sur sa bouche demi close
Un sourire se réveilla.

Elle avait levé sa voilette,
Son sein tout ému palpitait ;
Une senteur de violette
De son corsage ouvert montait...

Lui, rempli d' audaces nouvelles,
Fut tenté de mettre un baiser
Sur ces yeux aux claires prunelles...
Mais il s' arrêta sans oser.

Le baiser resta sur sa lèvre ;
Il craignait de jeter d' abord
Cette note pleine de fièvre
Dans cet harmonieux accord.

Et sage, il sut avec délice
Savourer ce rare bonheur,
D' aspirer au bord du calice
Le parfum sans froisser la fleur.

André Theuriet.

ΑΠΟ ΤΗΣ ΒΕΟΧΗΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ

ἐξέτεινε τοὺς παχουλοὺς βραχίονάς της

Η ΔΗΜΟΦΙΛΗΣ ΜΠΙΡΑΡΙΑ ΚΩΣΤΗ.

Ἐπὶ εὐρώστου χωρικῆς, κερνώτης μὲ ἀνεσκουμπωμένας
χειρίδας τὸν ὡς τὰ στήθη της ἀφρόλευκον ζύθον, ἔγινε λε-
πτῆ, κοκέτα, ἀριστοκράτις,

Η ΜΠΙΡΑΡΙΑ ΚΩΣΤΗ,

ἀνεγείρασα λαμπρὸν μέγαρον, δυνάμενον νὰ ὑποδεχθῆ ὄλον
τὸν ὑψηλὸν κόσμον τῶν Ἀθηνῶν,

ΛΑΜΠΡΟΝ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ἐν Ὁδῷ Σταδίου, κάτωθεν τῆς οἰκίας Πανα-
γιωταρᾶ καὶ ἀντικρὺ τῆς οἰκίας Μαύρου.

ΘΕΣΙΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗ. — ΑΙΘΟΥΣΑ ΕΥΡΕΙΑ, ΠΑΝΤΟΤ'
ΒΥΑΕΡΟΣ ΚΑΙ ΔΡΟΣΕΡΑ. — ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑ ΤΕΡΠΟΥΣΑ. —
ΖΥΘΟΣ ΑΡΙΣΤΟΣ. — ΕΛΩΔΙΜΑ ΦΡΕΣΚΑ — ΦΡΕΣΚΑ.

Ὁ Ζύθος εἶναι πάντοτε παγωμένος.

Ἡ Λεμονάδα πάντοτε φραπέ.

Ὅλοι οἱ μεζέδες πρόσφατοι καὶ καλλίστης ποιότη-
τητος.

ΔΙΑ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΑΣ

ΚΑΙ ΔΙΑΧΥΣΕΙΣ.

δὲν εὐρίσκετε ἄλλοῦ τὰ ἀσφαλῆ ἀπὸ περάσματα λίμας
ἢ ὀφθαλμοὺς ἀπαισίως περιέργους ποιητικώτατα καμαρίνια
ΤΟΥ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΖΥΘΟΠΟΙΕΙΟΥ

ΚΩΣΤΗ.

Πίνετε ὡς διψῶσαι ἔλαφοι καὶ διψᾶτε
ὡς πίνοντες ζυθερασταί.

ΘΑΛΛΑΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ ΦΑΛΗΡΟΥ.

Ὁ μόνος ἔπαινος τῶν λουτρῶν αὐτῶν εἶναι τὸ ὄνομά
των. Ὅπως συμπεριλαμβάνεις ὅλα τὰ θέλητρα τελείας
καλονῆς, ὅταν . . . τὴν ὀνομάσης.

Η ΔΙΕΓΘΥΝΣΙΣ ΤΩΝ ΛΟΥΤΡΩΝ

οὐδεμίαν ἀφορμὴν παρέχει εἰς παράπονον.

Δωμάτια καθαρὰ, Σινδόνια καθαρὰ, γλυκὴ